

Nikoli mi ni dolgčas

Ljudem večkrat povem, da mi ni nikoli dolgčas. Razlog za to so prav glasovi, ki jih slišim. Ne spomnim se, kdaj sem jih prvič slišala, vem pa, da je bilo že v predšolskem obdobju. Spomnim se predvsem prestrašenih glasov, ki sem jih pretežno poslušala večji del osnovne šole. Podpihovali so mojo anksioznost in panične napade, a sčasoma sem spoznala, da dramtiziram in življenje ni tako strašno kot se je zdelo prej. Kot otrok sem večino prostega časa preživela sama in takrat so mi družbo delali drugi glasovi, ki so me popeljali v drug svet. Tako zelo sem se vživela, da nisem več videla svoje sobe, pač pa nek drug kraj. Kot v kakšnem filmu, ko ima nekdo v glavi cele scene in ga nenadoma nek zvok pripelje nazaj v ta svet. Vedno sem vedela, da so to moji glasovi in nad njimi sem imela nadzor. Še danes bolj ali manj vsak dan za kakšno uro obsedim in pustim glasovom, da me popeljejo skozi dogodke preteklega dne. Na ta način sproti predelujem dogajanje, da ga lahko potem pustim za sabo in naslednji dan začnem na novo. Kot neka refleksija dneva. Pogosto v glavi odigram tudi prepire z drugimi osebami, ki si jih drugače ne morem privoščiti in mi to pomaga pri predelovanju jeze.

V otroštvu sem imela precej težav z nespečnostjo in sem se vsako noč v temi sprehajala po hiši. Bila sem paranoična, a sem se bolj bala, da bom z lučjo koga zbudila, kot pa duhov in demonov, ki so prežali name za vsakim vogalom. Večkrat se je zgodilo, da sem zaradi strahu pred duhovi slišala stvari, ki jih ni bilo. Najbolj sem si zapomnila primer, ko sem se tihotapila po stopnicah in za seboj slišala korake. Mislim, da še nikoli prej nisem tako hitro premagala razdalje do svoje sobe in prižgala luči. Sem dobila kar močno dozo adrenalina. 😊 Tudi zdaj včasih za seboj slišim korake, ko grem ponoči ven na sprehod, a to jemljem kot vajo za nadzor lastnih strahov. Vedno, tudi ko sem bila otrok, sem vedela, da so te stvari le v moji glavi.

Le enkrat se mi je zgodilo, da je bil v moji glavi glas, ki ga nisem prepoznala kot svojega. Ni bil preveč prijazen. Govoril mi je, naj se ubijem. Bil je kot šepet, a imel je neverjetno veliko moč. Za kak mesec ali dva je prevzel nadzor nad mojimi mislimi in takrat sem se zatekla v apatijo. To je bilo najbolj nenavadno stanje, v katerem sem kdaj bila. Kot da svojega življenja ne bi živela jaz. Ohranila sem dovolj nadzora, da sem ostala v očeh drugih normalno funkcionalno bitje, a po drugi strani sem bila dislocirana. Nemo sem opazovala sebe in brezpomenski sivi svet okrog svojega trupla, ki je robotsko zjutraj vstalo, šlo v šolo, se pogovarjalo z ljudmi, jedlo, naredilo domačo nalogo in šlo spat. Bila sem brez prihodnosti, le čakala sem na smrt. V tem času nisem slišala nobenega drugega glasu. V mislih sem bila nema. Nisem imela energije za produkcijo drugih glasov. Po izhodu iz apatije je trajalo kar nekaj mesecev, da sem nad neprijaznim glasom dobila nadzor in uredila svoje življenje. Ta glas lahko zdaj povežem z dogodki iz otroštva, ki jih takrat na zavedni ravni nisem razumela, sem pa čutila, da je nekaj močno narobe.

Naj končam z veselim glasom. Slišim lahko tudi glasbo po svoji izbiri. V primerjavi z glasbo, ki jo zaznam z ušesi je ta sicer obledela, je pa dobro sredstvo za urjenje spomina. Pravzaprav lahko glasbo (če jo dovolj dobro poznam) v glavi razčlenim na posamezne dele (npr. glas, kitara, klavir...), kar se mi zdi kar kul.

Vedno sem mislila, da glasove slišijo vsi in sem bila presenečena, ko sem ugotovila, da jih ne. Glasovi, ki jih drugi ne slišijo, odevajo moje življenje v žive barve. Brez njih tudi mene ni. Res, z njimi mi ni nikoli dolgčas.

Marjetica